

The background of the cover is a dark, cracked, and textured surface, possibly representing parched earth. Scattered across this surface are several autumn leaves in various stages of decay and color, including shades of orange, brown, and yellow. The overall mood is somber and desolate.

M. J. ARLIDGE

**KTO SA BOJÍ,
NECH NEJDE
DO LESA**

*Márne kričíte.
Nik vám nepomôže.*

IKAR

M. J. ARLIDGE

**KTO SA BOJÍ,
NECH NEJDE
DO LESA**

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

M. J. Arlidge
DOWN TO THE WOODS

Copyright © M. J. Arlidge, 2018
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.

Translation © 2020 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2020 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7035-0

1

Márne šmátrala okolo seba, nebol tam. Namiesto tepleho tela dychtivého po dotyku našla iba prázdno a chladivú látku z umelého hodvábu.

Melanie Waltonová sa namrzene posadila, no len čo zacítila pulzujúcu bolesť v hlave, horko to oľutovala. Každá stanovačka s Tomom dopadla rovnako. Plánovaný uvoľnený večer sa zvrhol na bezuzdný hedonizmus. Veľká vatra, hlasná muzika a napokon bourbonom nasiaknutý sex. Popravde to však inak ani nechcela. Stále cítila Tomov dotyk na pokožke a tým väčšmi ju miatlo prázdne miesto vedľa nej.

Staručký malý stan pre dvoch Tom splašil v akomsi výpredaji. Melanie si zvykla svojho snúbenca cítiť vedľa seba. Síce chrápal, ale vďaka alkoholu to nebolo až také zlé, najmä keď sa túlili pod hviezdnu oblohou. Väčšinou to stačilo, no dnešok bol iný. Zažmurila do tmy a presvedčila sa, že Tomov spací vak je naozaj prázdny. Bola sama.

Otvorená chlopňa na stane tichučko plieskala v slabom vetre. Neznášala, keď sa Tom zakaždým vytackal na záchod do kabínky a zabudol zazipsovať vchod. Koľkokrát ho o to už prosila! Niežeby sa bála, v kempe však

neboli sami a kedykoľvek k nej mohol voľakto omylom vojsť. Fakt, že zips by zrejme votrelca neodradil, nebrala do úvahy. Jednoducho nezniesla pomyslenie, že niekto naruší jej intímny priestor.

Chvíľu sedela a natŕčala uši, či sa ten chmuľo už vracia. V duchu si chystala nejakú vtipnú poznámku na uvítanie, vonku však bolo ticho.

Napokon to vzdala, namrzene si natiahla džínsy, obula šľapky a vyšla von.

Cez deň bolo teplo, ale v noci sa nepríjemne ochladilo. Striaslo ju od zimy, na holých rukách a ramenách sa jej hneď spravila husia koža. Očami prešla po tábore. Cez deň tam bolo živo – konečne malo vydržať počasie, zo Southamptonu sa dovalili kempisti a rozložili si v New Foreste stany –, no v noci úplne mŕtvo. Počula akurát šumenie vánku a chrapot.

„Tom?“

Tichú otázku odniesol vietor.

Kde trčí? Tom si občas v noci na záchode pohmkával melódiu z večera, ale dnes nepočula nič. A v kabínke sa nesvietilo.

„Si tam, Tom?“

Tentoraz sa opýtala nahlas, strach prebil obavu, že niekoho zobudí. Odpoveď neprišla. Žeby si z nej vystrelil? Vyskočí z kríka a nastraší ju? Nebol to síce jeho štýl, o takomto čase býval úplne tuhý, ale ako inak si to mala vysvetliť?

„Ak to má byť smiešne...“

Neriešila, či ju niekto začuje, chcela ho nájsť, poriadne sfúknuť a vrátiť sa do stanu. Zachrániť vydarený večer.

„Vážne, Tom, ak ma počuješ a myslíš si, že je to stále smiešne...“

Zadrhol sa jej hlas, začínala sa báť. Keby to bol žart, už by sa ozval, však? Tom predsa nebol škodoradostný.

„Prosím ťa, kde si? Normálne sa bojím,“ jachtala so slzami v očiach. „Počuješ ma?“

Zúfalé slová pohltila tma.

2

Opatrne sa čo najtichšie zakrádala v tme. Nepoznala to tam, musela si dávať pozor, aby do niečoho nevrasila alebo nezakopla o rozhádzané oblečenie. Mimovoľne zadržala dych. Pekná hlúposť, ale ak to pomôže nepozorovane vypadnúť, prečo nie. Predovšetkým nech je už preč.

Helen pozbierala svoju spodnú bielizeň, šaty a napokon aj motorkársku kombinézu. Najmä tá kombinéza bol problém – mala už roky, priliehala tesne na telo a pri pohybe vŕzgala. Statné chlapisko však spokojne odfukovalo v posteli niekoľko metrov od nej. Helen si vydýchla od úľavy, podišla k dverám a potichu stisla kľučku.

„Jane?“

Zastala a otočila sa.

„Prepáč, náhlim sa do práce.“

Ťažko povedať, či Daniel prekukol chabý pokus o lož, nedal nič najavo. Rukou si prešiel po strapatých vlasoch a usmial sa. Príjemný večer mal stále v čerstvej pamäti.

„Zopakujeme si to niekedy?“

„Určite.“

Odpovedala príliš rýchlo a neveľmi presvedčivo, čo bolo čudné, pretože v hĺbke srdca by s týmto neznámym atraktívnym chlapom rada strávila ďalší večer. V posled-

nom čase toho zvládla toľko – úradné vyšetovanie smrti seržantky Sandersonovej a následne Helenino očistenie, prinajmenšom v jej očiach nezaslúžené –, že potrebovala na jednu noc vypnúť. Stretli sa v novom klube na Lime Street. Zriedkakedy narazila na chlapa, ktorý mal dosť sily a guráže spôsobiť jej vytúženú bolesť. Tento vyzeral nádejne a zakrátko sa pobrali k nemu domov. Len čo však dostala, po čo prišla, mala sto chutí vypadnúť.

„Dáš mi číslo?“

Zdalo sa jej, že v príjemnom hlase začula náznak naliehania. Určite nechcel, aby ho niekto použil na jednu noc a odhodil. Zaváhala. Nehľadala nič vážne, a ak by mu dala kontakt, vyšlo by najavo, že celú noc klamala – o svojom mene, o práci, vlastne o všetkom.

„Jane?“

Zrejme vycítil lož a chcel na ňu trocha zatlačiť. Keby sa nahý a zraniteľní zhovárali v posteli, hádam by sa priznala. Ibaže teraz stála v motorkárskom brnení, pripravená vrátiť sa do sveta.

„Nájdem si ťa v klube.“

Daniel pochopil, že dostal košom, ale aspoň nerobil scény a nechal ju v pokoji odísť. Helen namrzene kráčala po chodbe. Dostala, čo požadovala, ale najradšej by už sedela na motorke a frčala domov. Opäť sa v nej ozývali staré známe pochybnosti. Ako vedúca hlavného southamptonského vyšetovacieho tímu mala plné ruky práce, no nepopierateľne viedla osamelý život. Potrebovala vypustiť paru, spoločnosť, protijed na temnotu, ktorá ju roky zžierala. Prečo teda odmietla, keď konečne dostala šancu? Aký má problém?

Prečo vždy od každého utečie?

3

Predieral sa cez kríky a bosými nohami zaberal v popadanom lístí. Doškriabaný od trňov slepo pokračoval vpred. Netušil, kde je, len si uvedomoval, že nesmie zastať.

Bol iba v trenírkach a tričku, hoci najradšej by si vyzliekol aj tie, lebo sa v kuse zachytával a zdržiaval. Ako keby sa aj les sprisahal proti nemu a odmietal ho pustiť. Poháňal ho strach, pozbieral teda zvyšky síl a predral sa z hustého porastu na čistinku. Na okamih sa mu zdalo, že zazrel cestu, a rozbehol sa, no vtom zacítil strašnú bolesť v chodidle a musel zastať.

Niečo v ňom mal zapichnuté. Vydesene sa obzrel do tmy a skontroloval si chodidlo. S hrôzou zbadal niekoľkokocentimetrovú triesku. Rana sa zdurila a silno krvácala. Bolo mu do plaču, ale nejako sa ovládol. Predovšetkým musel zostať potichu.

Zaťal zuby a prstami nahmatal koniec triesky. V duchu napočítal do troch a z celej sily potiahol. Najprv takmer zamdlel od bolesti, ale vzápätí sa mu uľavilo, hoci nie nadiľho. Čo ak nedokáže bežať? A čo ak ani chodiť? Bolesť sa stupňovala, musel to aspoň skúsiť.

Schoval sa za hustý krík a pozorne sledoval kraj leša. Niekde tam bol, lenže kde? Tom utekal približne

desať minút a celý čas ho mal za chrbtom. Občas začul prasknutie vetvičky a šuchot lístia, dokonca akoby ho zazrel – vysokú, tmavú šmuhu –, no väčšinou iba cítil jeho hrozivú, nenávistnú prítomnosť.

Naľavo sa čosi pohlo a Tom sa prudko otočil. Neškodný lesný hlodavec. Zabladel sa do temnej masy pred sebou a prižmúril oči. Nevidel ho, panovalo tam ticho.

Kiežby to bol iba zlý sen, z ktorého sa s boľhlavom zobudí vedľa Melanie. Sny však nebývajú také živé. Čo sa vlastne stalo? Prečo musí utekať? Večer si príjemne opitý ľahol k milovanej žene a prebudil sa polonahý v lese. Ktosi mu prikázal bežať, ak mu je život milý.

Zhlboka sa nadýchol. Ak chce prežiť, musí zapojiť mozog a nepanikáriť. Poobzeral sa po únikovej trase, či ho nezazrie. Vzadu bola lesná cesta, neďaleko napravo sa začínal lesný chodníček.

Kadiaľ pokračovať? Odkiaľ to má vedieť, keď netuší, kde je? Nevidel tábor ani iné obydlie, nič, čo by naznačovalo ľudskú prítomnosť. Čo ak už nie je v New Foreste?

Vydesene pozeral z jednej cesty na druhú. Ochromila ho nerozhodnosť, nesprávna voľba ho mohla stáť život. Netušil, kto mu ide po krku, kadiaľ by mal ísť, ani aké hrôzy ho čakajú.

Isté bolo jedine to, že smrť mu dýcha na chrbát.

4

Nočný pokoj preťal srdcervúci výkrik. Charlie sa strhla a hneď vstala, telo však ako keby nereagovalo na pokyn mozgu a cestou takmer spadla. Otvorila dvere, vyšla do chodby a vkročila do detskej izby.

Jessica sedela na posteli, oči vypleštené od strachu.

Charlie podišla k zmeravenej štvorročnej dcérke a objala ju.

„Už je dobre, zlatko, mamička je s tebou.“

Malá sa mykla a udrela matku lakťom do krku. Charlie zalapala po dychu, zatiaľ čo Jessica sa jej metala v náručí.

„Pusti ma, pusti ma!“ mrnkala, odhodlaná vzdorovať.

„To som ja, Jessie, neboj sa.“

Charlie bolo do plaču. Malá ju trafila do citlivého miesta, ale predovšetkým sa cítila neuveriteľne bezmocná. Niečo nebolo v poriadku. Jessicu piatu noc po sebe mätali zlé sny.

„Už zase?“

Do miestnosti vošiel v plantavom pyžame rozospatý Steve. Charlie so stiahnutým hrdlom zavrtila hlavou, Steve objal vystrašené dieťa. Po chvíli sa malá upokojila, ovisli jej viečka a nechala sa uložiť.

„Chcem spať,“ zašemetila a odvrátila sa od rodičov.

Charlie roztrasenou rukou vytiahla perinu až po útle pliecka. Malá hneď zaspala akoby nič, rozrušená matka sa však ešte dlho skláňala nad posteľou, plná obavy, že nočná mora sa vráti.

„Pod' si lahnúť.“

Manžel ju chytil za ruku a jemne potiahol.

„Už je dobre,“ nástojil. „Musíš sa vyspať.“

„Hneď prídem.“

Steve si zahryzol do jazyka a potichu sa vytratil z miestnosti. Tým lepšie, cítila sa mizerne a nemala náladu na výčitky. Každú noc to bolo rovnaké, malá sa najprv strhla zo sna a vzápätí pokojne zaspala. Ráno si nič nepamätala, rodičia netušili, čo ju desí.

Charlie si v práci našla trocha času a prešla viacero poradenských stránok. Hľadala informácie o príčinách nepokojného spánku u malých detí. Väčšina rád bola zúfalo vágna a neuspokojivá. Zdalo sa, že nočné mory nemajú konkrétnu príčinu, ťažko sa s nimi bojuje a často prestanú samy od seba.

Charlie mala vlastnú teóriu. Jessica končila prvý rok predškolskej prípravy, spočiatku išlo všetko vynikajúco, no nedávno sa začala vyhovárať na únavu a dokonca boľavé hrdlo. Možno hovorila pravdu, pre malé dieťa nie je jednoduché nabehnúť na pravidelný školský režim, ale matke sa to nezdalo. Pani učiteľka Barnardová mala povest' veľmi prísnej vychovávateľky, možno sa Jessica neskamarátila so spolužiakmi. Najhoršie by bolo šikanie.

Hodiny na stene hlasno tikali. Stála tam už dobrých desať minút. Steve bude zasa šomrať – mal svoju manželku rád a v ťažkých chvíľach ju vždy podržal, často jej však vyčítal, že zbytočne dramatizuje. Nerada to prizná-

vala, ale zrejme mal pravdu. So školou mohli ešte rok počkať, aj keď teraz to už bolo jedno. Jessicu dali do školy, pretože na svoj vek bola veľmi vyspelá a zároveň si uvoľnili ruky pre prácu. Žeby spravili chybu? Chceli všetko vylepšiť, až to nakoniec ešte viac zbabrali?

Jessica nespomínala, že by v škole mala nejaký problém, matka mohla iba hádať. Prvýkrát od narodenia dcéry sa cítila úplne bezmocná a to neveštilo nič dobré. Pravdepodobne ich čakali ďalšie bezsenné noci. Nečudo, že Charlie bolo pri pohľade na bezbranné spiace dieťa do plaču.

5

Stuhol od strachu. Prenasledovateľ stál iba niekoľko metrov od neho.

Narýchlo sa nevedel rozhodnúť, po ktorej ceste utiecť, tak sa schoval do hustého kríka. Ani mu neprekážalo, že je celý dopichaný od trňov. Horúčkovito zvažoval, ktorou cestou sa pustiť, a nespúšťal oči z lesa. Vtom sa z húštiny vynorila tmavá postava a kráčala priamo k nemu. Tom sa mimovoľne schúlil do kľbka, no neznámy sa blížil.

Najradšej by zatvoril oči, tušil však, že by to bola chyba. Musí sa presvedčiť, či ho vidí. Pozorne ho sledoval, iba čo sa mu niekoľkokrát stratil medzi stromami. Zbližša sa mu zdal neskutočne obrovský, ako keby vyskočil z nejakého nepodareného hororu.

Pri kríku zastal. Tom mal sto chutí zrevať od strachu, ale nezmohol sa na nič. Prínajmenšom minútu zdržiaval dych, pľúca mu išlo roztrhnúť, potreboval sa nadýchnuť. Vytrvalo zvieral pery a sťahoval nozdry, aby nevydal ani najmenší zvuk. Ak sa prezradí, z kríka neutečie.

Prešlo desať sekúnd. Potom ďalších desať. Tvor sa otočil a pozrel priamo naňho. Tom sa chystal na posmešný rehot, myslel si, že po ňom skočí, no napodiv sa pohol a kráčal preč s očami upriamenými do lesa.

Tom ešte niekoľko sekúnd zadržiaval dych a potichu vydýchol.

Počkal minútu, kým ho celkom nestratil z dohľadu, a opatrne sa postavil. Vydesene sa poobzeral a dostúpil na ľavú nohu. Bolesť vystreľovala do celého tela, ale nejako sa ovládol. Ak chce smrti utiecť z lopaty, musí sa hýbať.

Zamieril k chodníčku, ktorý predtým zbadal v tme. Buď spoza oblakov vyšiel mesiac, alebo si privykol na tmu, lebo teraz ho videl omnoho lepšie ako predtým. Dokonca nezarastal burinou, od radosti sa takmer rozbehol. Zrazu mal sto chutí zasmiať sa, ale našťastie ho to prešlo. Náhlivo krivkal po chodníku a dával si pozor na korene a diery, aby nezakopol.

Išlo mu to dobre, vzdialenosť narastala. Trošku spomalil. Chodník, ktorý až dosiaľ vyzeral udržiavane, náhle zmizol. Oblial ho pot, obzeral sa doprava i doľava, no po ceste ani stopy.

Zažmurkal a potlačil paniku. Naľavo čosi zbadal. Nebol to chodník v pravom zmysle, ale niečo tadiaľ chodilo – tráva bola nižšia a udupaná.

Vydal sa tým smerom a pozorne si hľadel pod nohy. Niekoľkokrát stratil smer a zase ho našiel. Musel spomaliť a napokon celkom stratil orientáciu.

„Doriti.“

Potichu zanádal v nádeji, že ho to upokojí, ale strach bol príliš silný. Triasli sa mu ruky aj nohy, rozbolela ho hlava. Potreboval sa odtiaľ nejako dostať. Musí tam byť nejaká cestička...

Začínal byť zúfalý. Nezazrel naľavo chodníček? Síce nechcel ísť tým smerom, ale čo iné mu zostávalo? Nemôže sa predierať cez kriaky, vyplašil by zver a bolo by

ho počuť. Na to myslel, keď z neďalekého kríka vyletel bažant a zaškriekal.

Tom nezaváhal a hneď sa dal do pohybu. Boľavú nohu si nevšímal, bežal, čo mu sily stačili. Konečne narazil na normálnu cestu, ktorá ho privedie do bezpečia k milovanej Melanii.

Vďaka adrenalínu dokonca zrýchľoval. Bude to dobré, dostane sa z toho. Zistí, kto mu to spravil. Len nesmie spomaliť.

Cesta sa stáčala, dúfal, že za zákrutou sa rozšíri a on spoza stromov konečne zazrie svetlo. Vybehol na malú čistinku a zastal pri veľkom útesovci európskom. Váhavo naň pozrel. Zdal sa mu akýsi povedomý, pri koreni videl trocha krvi. Bol to ten istý krík, v ktorom sa schovával. Vrátil sa na začiatok.

Vzadu hlasno praskla vetvička. Stiahlo mu hrdlo, prudko sa otočil. Tušil, čo nájde, ale aj tak zalapal po dychu. Neďaleko stál muž v kapucni.

„Čo som vám spravil?“

Neznámy bez váhania vykročil. Spoza mrakov vyšiel mesiac a osvetlil mu tvár.

„Kto ste? O čo vám ide?“

Takmer kričal, ale lovec nemihol ani okom. Tom sa mu zahľadel do tváre, nech vie, s kým má do činenia, no vtom si uvedomil, že nedokáže rozoznať nijaké konkrétne črty.

Spod kapucne zívava čierna diera.

6

Do tela sa jej opieral prudký vietor, konečne cítila krv v žilách a tešila sa na nový deň. Helen uháňala na kawasaki a cítila sa skvelo. Mala za sebou nepokojnú noc, no svieže ráno akoby prinášalo novú nádej.

Odbočila na Southern Road a potom podľa ukazovateľov smeru jazdy doľava na parkovisko. Southamptonská policajná centrála sa ešte len prebúdzala k životu, mohla si vybrať z viacerých voľných miest pre sólo jazdcov. Plynuo zastala, vypla motor a postavila motorku na stojan. Odjakživa dochádzala do práce na motorke a stále sa jej to nezunovalo.

Zložila si prilbu a rozopla motorkársku kombinézu. Vzala telefón a tašku a vykročila k majestátnej budove z vápenca a zo žuly. Sotva však spravila niekoľko krokov, prefrčala cez parkovisko motorka a zabrzdila na voľnom mieste. Helen spozornela. Nepoznala stroj ani jazdca. V časoch zvýšenej bezpečnostnej pohotovosti bolo automaticky podozrivé všetko, čo sa vymykalo rutine.

Jazdec zoskočil z motorky a prekvapujúco priateľsky sa pozdravil posunkom. Zložil si prilbu a s dobrosrdečným úsmevom na perách podišiel k hlavnej vyšetrovatelke.

„Dobré ráno, pani vyšetrovatelka.“

„Seržant Hudson,“ vyjachtala Helen. „Si tu nejakو skoro.“

„Ty by si nebola?“

Ťažko povedať, či to myslel vážne, alebo si ju len doberal. Popravde Helen naozaj prichádzala do práce dychtivá ako nováčik. Možno preto ju Joseph Hudson zaujal na pohovore. Bohaté pracovné skúsenosti zbieral v južnom Londýne a Liverpoole a popritom si zachoval nákazlivý optimizmus a chuť do života. Mnohí policajti zatrpknú, jeho ako keby sa to netýkalo.

„Čo keby som ťa previedla po stanici? Nechcem, aby si sa hneď prvý deň stratil.“

„Trafil by som hádam aj sám,“ odvetil s úškrnom, „ale ak na tom trváš...“

Po schodoch vyšli do vstupnej haly. Prvá nevyhnutná zastávka bol Jerry Taylor, ktorý pracoval na recepcii odnepamäti. Jerry novému kolegovi podrobne vysvetlil všetky bezpečnostné predpisy, nevynechal ani najmenšiu drobnosť. Medzitým mala Helen dosť času poobzerať si svojho nového seržanta.

Dlho odmietala hľadať náhradu za Sandersonovú. Brutálna vražda kolegyne ju hlboko zasiahla. Vyčítala si, že na seržantku tlačila a dohnala ju do riskantného správania. Predstava, že by ju mali nahradiť, jej pripadala nechutná. Lenže v tíme zostala diera a Simmonsová, nová superintendentka, jej donekonečna píllila uši. Napokon vyhlásili výberové konanie a neprekvapujúco ich zavalili žiadosti. Práca bola nebezpečná, no Helenina jednotka dosahovala vynikajúce výsledky. Hudson vyčnieval od prvého pohovoru. Mal výborné vzdelanie a špecializoval sa na počítačovú kriminalitu, čo ho spolu s terénnymi skúsenosťami v boji proti organizovanému zločinu, ob-

chodu s ľudským s mäsom a drogám stávalo do pozície jednoznačného favorita. Napokon však rozhodli osobnostné predpoklady. Hudson bol vo vynikajúcej forme a mal výbornú povahu i postreh, ideálna kombinácia pre prácu v tíme. Vyšetrovatelia zriedkakedy prejavujú zmysel pre humor, no on si vedel vystreliť zo seba aj z ostatných. Potrebovali človeka, ktorý sa nesmeje iba perami, ale aj očami. Nový seržant mal spoločne s Charlie viesť vyšetrovací tím a hlavná vyšetrovatelka inštinktívne hľadala niekoho charizmatického.

„Je taký čistý, že ani Rusi by ho nenaverbovali,“ pokúsil sa Jerry o vtip.

Taylor bol suchár, ale milý. Helen mu poďakovala a zaviedla Hudsona do hlavnej časti. O niekoľko minút kráčali po chodbe na siedmom poschodí, kde Helen našla svoj druhý domov.

„Na podrobnú exkurziu ešte bude dosť času, teraz iba to najhlavnejšie. Ľudské zdroje sú na druhom poschodí, kantína na treťom, zbrojnica, ktorú pri troche šťastia nebudeš potrebovať, na prvom. Prezliekareň je pod nami. Stíhaš?“

„Dva, tri, jeden, šesť,“ zopakoval Hudson.

„Vyšetrovatelia sú na siedmom. Tieto dvere sú osobitne dôležité. Ak ťa sem zavolajú, si buď babrák, alebo hrdina.“

Stáli pred vchodom do kancelárie, na mliečnom skle bolo zlatými písmenami napísané meno superintendenty Simmonsovej. Helen sa s ňou poznala už roky – Simmonsová si ju kedysi vzala pod ochranné krídla – a nepochybovala, že nadriadená úprimne privíta nového seržanta. Nateraz to však muselo počkať, Simmonsová bola na konferencii a Helen chcela Hudsona